

Nanebovzatá

V dnešnom svete počítačov, internetu a mobilnej komunikácie je výraz „nanebovzatie“ akýsi čudný.. Čo pre nás znamená nebo? Niekoho azda napadne krásny, slnečný deň a modré nebo nad hlavou. Intelektuálne založený človek si možno predstaví vesmír, nekonečné priestory, galaxie. Zaľúbení ľudia si azda spomenú na nočnú oblohu s množstvom hviezd, pod ktorou možno prvýkrát počuli slová: „Mám ťa rada, mám ťa rád.“ Keď však my kresťania hovoríme o nebi, chceme tým vyjadriť niečo viac, ako je prírodná krásna. Poďme trochu do minulosti. Starozákonný človek - spája nebo so sídlom Božej moci. Počas modlitby vystiera ruky k nebu a odtiaľ očakáva požehnanie. Požehnaním je pre neho aj dážď, ktorý zavlažuje krajinu a po ňom všetko oživa. Priam hmatateľne cíti, že nebo mu prináša život, šťastie, radosť. Prorok - vidí otvorené nebo a počuje Boží hlas. Mojžiš vystúpi na vrch, kde ho zahálí oblak. Vracia sa zo žiariacou tvárou a ľudia si pred ním zakrývajú tvár. Majú strach. Starozákonná predstava neba - to je tajomstvo, vznešenosť, niečo, čo prevyšuje človeka, čo je preňho nedosiahnuteľné. Možno si povieť: „Dobre, to bolo pred tritisíc rokmi, ale čo z toho vyplýva pre mňa dnes?“ Áno - odvtedy sa mnohé zmenilo. Žijeme v treťom tisícročí, človek má zdanlivo veľkú moc, zakladá nadnárodné spoločnosti, prostredníctvom počítačov, satelitov a internetu sa snaží kontrolovať celý svet. Naučil sa rozmyšľať ekonomicky. S Bohom síce počíta, ale nedáva mu príliš veľký priestor. Veď už nepotrebuje bezprostredne čakať na dážď z neba, má totiž účet v banke a za peniaze si ľahko kúpi to, čo potrebuje. Rozmyšľa asi takto: „Nemám čas rozmyšľať o Bohu. Ak sa nebudem obracať, vyhodí ma a kto nakými moju rodinu. Mám síce niekedy pocit, že ten zhon ma ubíja, ale nemôžem si sadnúť a očakávať požehnanie zhora? A kde je vôbec to nebo? Nie je táto predstava príliš detská? Takéto a podobné otázky si možno kladú mnohí z nás. Často máme nesprávnu predstavu o Bohu, o tom, čo vlastne nebo je. Jeden vysokoškolský učiteľ fyziky raz presviedčal svojich poslucháčov o tom, že Boh

neexistuje, lebo kozmonauti ho pri svojom lete do vesmíru v nebi nestretli. Pre nás je to možno smiešna predstava, ale mnohí nevedia, že nebo nie je miesto, ale stav. Podľa katechizmu katolíckej cirkvi tu ide o dokonalý život, tajomstvo spoločenstva s Bohom. Musíme však mať na pamäti to, že tu ide o skutočnosti, ktoré presahujú každé ľudské chápanie a predstavu. Kresťanské nebo, to je čosi nadprirodzené, lebo nikto z nás si nevie predstaviť aké to bude, keď budeme vidieť Boha z tváre do tváre. Ako hovorí svätý Pavol v liste Korinťanom: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ Ako sa teda mám snažiť o dosiahnutie tohto spoločenstva s Bohom? Miesto, kde sa nebo dotýka zeme a kde je možné nájsť veľké šťastie, nie je na konci sveta, ale tu, na našej zemi, na mieste, ktoré nám Boh každému určil. Nehľadajme teda nebo v nejakých nereálnych predstavách, ale práve tam, kde ho možno nečakáme. V zamestnaní, rodine, každodenných povinnostiach. Všade môžeme priniesť kúsok neba. Môže mať formu úsmevu, trpezlivého konania každodenných povinností alebo vypočutia si niekoho, na koho som už dlhšie nemal čas. Zdanlivé maličkosti, ale mnohokrát dokážu zmeniť srdcia tých druhých a vyvolať u nich otázku: „Prečo to ten človek robí?“ O toto sa má usilovať každý veriaci. Až vtedy sme opravdivými veriacimi, keď milujeme Boha a prejavuje sa to v našich myšlienkach, slovách, konkrétnych skutkoch. Netreba ísť na koniec sveta. Stačí ak to budeme robiť tam, kde nás postavila Božia prozreteľnosť. V rodine, na pracovisku, v kruhu priateľov... Zoberme si za príklad Matku Božiu. Ona veľmi dobre vedela, ako sa dosahuje nebo. Hľadala predovšetkým Božiu vôľu a snažila sa ju plniť v podmienkach, do ktorých ju Boh postavil. Preto sa nenechajme pomýliť, ale kráčajme spolu s matkou Božou a hľadajme spôsob, ako odpovedať na potreby dnešnej doby. Zdolávanie prekážok a rôznych protivienstiev nech nás len utvrdí v tom, že ideme správnym smerom.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Nanebovzatá Panna Mária

R: Velebte Pána, všetky národy.

1 Bože, buď nám milostivý
a žehnaj nás; *

a tvoja tvár nech
žiari nad nami,

2 aby sa tvoja cesta stala
známou na zemi *

a tvoja spása medzi
všetkými národmi.

R.

3 Nech sa tešia a jasajú
národy, †

že spravodlivo súdiš ľudí *
a spravuješ národy

na zemi.

R.

4 Bože, nech ťa velebia
národy, *

nech ťa velebia
všetky národy.

5 Nech nás Boh požehná *
a nech si ho ctia

všetky končiny zeme.

R.

Veľká je tvoja viera

Po toľkých opisoch zázrakov uzdravenia a osobitne po dvoch výslovných Matúšových zmienkach o Ježišom súcite – nad zástupmi, ktoré boli ako ovce bez pastiera (Mt 9, 36) a takisto vtedy, keď za ním zástupy prišli z miest do pustatiny (Mt 14, 14) – je správanie sa Ježiša voči kanaánskej žene priam nepochopiteľné. Ježiš, ktorý prišiel na svet, aby zlomil moc diabla, ignoruje práve tento typ duchovnej biedy človeka, ba dokonca aj

výslovnú prosbu matky! A keď jej krik nemôžu vydržať už ani jeho učeníci, príde ďalšia čudná odpoveď, ktorá tak veľmi pripomína postoj bezcitných sebcov: „Ja som poslaný iba k ovciam strateným z domu Izraela.“ Toto nie je moja práca ani starosť. Aj tento úryvok je peknou ukážkou toho, ako veľmi pomáha pochopiť problematické miesta Písma historický kontext a okolnosti, v ktorých boli napísané. Matúš píše predovšetkým pre kresťanov zo židovstva a v čase, keď prvotná Cirkev riešila dilemu, či zamerať svoje evanjelizačné úsilie aj na pohanov, alebo zostať len pri „stratených ovciach z domu Izraela“.

No okrem toho je Ježišovo počínanie veľmi dôležité i pre nás. Ježiš ako človek si bol vedomý, že jeho prítomnosť v ľudskom tele a v určitom čase je tu na zemi obmedzená. Aj vtedy, keď mal väčší úspech u pohanov než u vlastných, maximum svojho času a úsilia venoval Izraelu a v ňom osobitne Dvanástim. A najmä tých musel chrániť od falošných mesiášskych očakávaní. On sám sa zvykol utiahnuť od zástupov, hoci za ním prichádzali zďaleka a neraz prinášali aj chorých. Učí nás umíťvovať aj naše duchovné túžby po tom, aby čím viacerí a čím skôr spoznali bohatstvo viery. V koľkých rodinách najmä rodičia alebo starí rodičia do omrzenia pripomínajú svojim deťom či vnukom, že sa vzdialili od viery, nechodia do kostola, nežijú vo sviatostnom manželstve atď. Až tak, že sa neraz úplne zatvrdia. Aj Cirkev v minulosti neraz podľahla falošnej predstave univerzalizmu spásy, keď násilne krstila pohanov.

Napokon celé Ježišovo zvláštne počínanie akoby malo za cieľ dať lekcii apoštolom. Tam, kde Ježiš nenachádza vieru u svojich domácich (Mt 13, 54 – 58) a u svojich učeníkov iba malú vieru (Mt 14, 31), tam, kde jeho učeníci sú schopní po zázračnom rozmnožení chleba uveriť, že vidia mátohu (Mt 14, 26), táto kanaánska žena ho trikrát nazýva Pánom a Ježiš je premožený veľkosťou jej viery.

Nezabúdajme, že aj my sme pôvodne z pohanov a sýtíme sa z toho, čo bolo pripravené pre Židov. Bol by Ježiš i pri nás premožený veľkosťou našej viery?

Ján Víglaš

V pondelok 15. augusta 2011 budeme požehnávať byliny a kvety, ktoré symbolizujú milosti a čnosti, ktorými bola obdarovaná Panna Mária. Byliny a kvety si prineste so sebou na sv. omšu.

Manna na každý deň

My sme niekedy z Božieho slova urobili niečo na spestrenie nášho náboženského života, niečo tak trochu navyše: niečo na prizdobenie našich kázni, pekný citát na vianočnú pohľadnicu, perličku na povzbudenie v liste... Ale Slovo je chlebom života, nie je to zákusok. Je základným pokrmom Božieho života v nás, ako zopakoval Ježiš pokušiteľovi na púšti: „Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (porov. Mt 4, 4; Dt 8, 3). A pokiaľ sa dlhodobo živíme niečím iným, nie div, že sme duchovne podvyživení alebo nám je dokonca zle.

Nedávno sa mi jeden kňaz priznal: „Myslel som si, že keď som v seminári dvakrát prečítal celé Písmo, vystačí mi to na celý život. A zistil som, že nevystačí.“ Nemusíme robiť všetci rovnaké chyby.

Tak ako Pán dával Izraelitom mannu na každý deň a nedalo sa jej nazbierať do zásoby, ani Písmo sa nedá načítať do zásoby; je treba sa ním nanovo sýtiť každý deň.

Vojtěch Kodet OCarm., ThD „Učenie“

V nedeľu 21. augusta 2011 sa uskutoční pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti a prípravu základov pre novú ohrádku pri soche Panny Márie Lurdskej na námestí. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Sväté omše v 20. týždni cezročného obdobia - (A)

15.VIII. pondelok Nanebovzatie Panny Márie – Slávnosť
Prikázaný sviatok

18.00 Za Ľ Zitu Hukovú (30. deň)

16.VIII. utorok

18.00 *nebude*

17.VIII. streda

18.00 *nebude*

18.VIII. štvrtok

18.00 *nebude*

19.VIII. piatok

18.00 *nebude*

20.VIII. sobota

8.00 *nebude*

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

21.VIII. 21.nedeľa cezročného obdobia – (A)

8.00 Za Ľ Františku Šramkovú

Lektori: Vráblová, Hrdlovičová

10.00 Za farníkov

Lektori: Bublavý, Hrdlovič

Liturgický kalendár

15.VIII. pondelok Nanebovzatie Panny Márie – Slávnosť, prik.sviatok

16.VIII. utorok sv. Štefan Uhorský

17.VIII. streda sv. Hyacint, kňaz

18.VIII. štvrtok sv. Helena

19.VIII. piatok sv. Ján Eudes, kňaz

20.VIII. sobota sv. Bernard, opát, učiteľ Cirkvi

Slovo na dnes

Lekárova manželka, matka desiatich detí, ide s prihláškou na náboženstvo do školy a hovoria jej, že potom neskoršie by mu to mohlo škodiť, zaručene ho neprijmú na nemeckú školu, ktorú má pod oknami.

- To už viem, staršiu dcérku mi tam neprijali, ale pomodliť sa budú vedieť aj po slovensky.

Poľského kňaza v koncentráku sa pýtali: - Poznáš Pannu Máriu? - Áno.

A za to ho kopali a bili. - A poznáš aj svätého Jozefa? - Poznám, - a znova ho tak dobili, až ho mŕtveho odniesli do krematória.

A jeho brat na Jasnej Hore rozprával o odpustení. Donekonečna sa národy nemôžu hnevať. V tom je veľkosť kresťanstva, že vie odpustiť i najväčšie urážky.

Pani K. má veľmi vzácného, nábožného a múdreho manžela. Keď som jej ho pripomenul, povedala, že keď bola slobodná, každý deň sa modlila Otčenáš za dobrého manžela a teraz jedným Otčenášom denne ďakuje.

Keď ho pri vyšetrovaní bili deň i noc v jednom ťahu v snahe prinútiť ho priznať sa k zločinu, ktorý nespáchal, oni sa len striedali a bili, tristo drepov ťahu, celý hladný, modrý a opuchnutý naraz naozaj odpadol a odviekli ho do cely.

On mal sen: Panna Mária prišla nekonečne smutná, objala ho a akosi sa s ním zjednotila, že jej bytosť a teplo cítil v celom tele. Na druhý deň sa začala vojna znova. Bili do neho ako do vreca, a on necítil ani jedinú ranu. Celé telo akoby v narkóze, necitné, cudzie. Pominula bolesť. Nech mi nikto nehovorí, že modlitba k Panne Márii je zbytočná.

Väčšinou sa ľudia hrozia pomalej smrti. Ja si myslím, že je to ako očistec. Človek sa pomaly oslobodzuje od všetkého, vzdáva sa, prebolieva sa k vyššiemu životu. Lepší je očistec tu na zemi ako TAM.

Posledné pomazanie v tých stratených prípadoch mi pripadá ako lepenie poslednej tehly na fajermúre. Na čo ju prílepíš, keď sa tam po celé roky nič nebudovalo, všetko to visí vo vzduchu. Ale tam je práve priestor na Božie milosrdenstvo, ktoré je celkom inde, než poukazujú naše ľudské výpočty.

Ty nemôžeš pochopiť, k akej hodnosti nás povoláva Pán. Že ideme každý inou cestou? To sú len dva chodníčky v hustom lese, ktorými sa namáhame k vrcholu na jedinú schôdzu, ktorá sa premení na hostinu, lebo tam nebudeme sami.

Nech je pochválený darca života, taký múdry a štedrý, vďaka mu za to, že nezabudol dať nám anjelov, ktorí nás chránia na všetkých našich cestách.

Zanecháš nedokončený dom, nezaopatrené deti, rozostavaný svet uprostred práce - zhonu, nestačíš si odpočinúť a treba ísť ďalej. Mne to potvrdzuje len to, čo hovorí viera „život sa nekončí“.

Pohreb neveriacich. Tie vaše slzy sú také zbytočné a neúčinné. Vodička na polievanie umelých kvetov. Ak nemáš v sebe vieru, Božiu silu a milosť, si nula, márne naháňaš stratený čas a matka ťa už dávno nepočuje a nevidí. Plačeš

nad svojou úbohosťou. Stratil si orientáciu, smer i hodnotu. Si nula.

To je naša úloha. Stále zadĺžení, stále doháňame, stále máme čo platiť za seba i za iných.

A na to, že až my zomrieme a že sa za nás budú modliť, na to sa spoliehať nemôžeme.

Do čoho všetkého je človek zamotaný, zapletený, zaťažovaný, aký balast toho všetkého odnesie so sebou na druhú stranu, keď nič sa nestráca a všetko sa nám účtuje.

Stále len splácame, doháňame, nahrádzame zanedbané...

Naši zomrelí sú väčšinou ako defektné deti, ktoré posielame na druhú stranu. Modlíme sa za nich, obetujeme sväté omše, ale sami málo rastieme, ako keby sme sa spoliehali, že to za nás niekto zaplatí. Máme sa načakať!

Je mi úprimne ľúto Pána Ježiša. Koľko toho na neho valíme?

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Nádej v samote

Š: *Mnoho ľudí, nielen starších, sa sťažuje na samotu. Divné pre mňa je to, že o svojej samote hovoria ľudia, ktorí majú manželov a deti. V čom tkvie príčina? Majú takú nepriaznivú situáciu? Či z vlastnej viny sú osamotení, lebo sa pohádali so všetkými? Či skutočne príčinou samoty je nepochopenie, ľahostajnosť- práve najbližších osôb? Mnoho ľudí dramaticky prežíva svoju samotu po smrti manžela, matky, priateľa.. Zostáva im v srdci medzera, ktorú nikto a nič nedokáže vyplniť. Prečo je to tak, že hoci niekto žije uprostred ľudí, pociťuje opustenosť, bezradnosť, akoby bol v temnom priestore, v ktorom niet nikoho, kto by ho miloval?*

JS: Boh je Stvoriteľ prítomný v svojom diele (Ex 19,4). Vláda všetkými časmi (Zjv 1,8). Je najvyšší, všemohúci a zároveň blízky (Ž 119). Vo svojom vtelenom Synovi Boh je Emanuelom, Bohom s nami. „Slovo telom sa stalo a prebývalo medzi nami“ (Jn 1,14). Odchádzajúc k Otcovi, Ježiš posľúbil: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20). Ostal medzi nami v svojom slove a sviatostiach, zvlášť v Eucharistii. Prebýva v trpiacich a v tých, čo ho potrebujú. V tých, ktorí ho prijali skrze vieru a uprostred modliacich sa v jeho mene (Mt 18,20). Duch Svätý spôsobuje, že Ježiš žije v jeho Cirkvi.

Bože, Otče náš, stal si sa nám blízky skrze tvojho Syna Ježiša Krista. Voči tvojej všemohúcnosti a svätosti stojím pred tebou ako hriešnik. Som prach a na prach sa obrátim. Odovzdávam ti svoju samotu a všetkých, ktorí zápasia s pocitom osamotenía a nepochopenia. Poteš každého a priviň smutných. Pošli každému osamotenému takého človeka, ktorý ho vypočuje, poteší, bude mu blízko. Posilni vieru zvlášť u tých, ktorí vidia vôkol seba prázdnotu a ničotu. Nech prenikne k nim radostné posolstvo tvojho Syna: „Ja som s vami“, „som s tebou na každom mieste a v každej chvíli“.

Ján Szkodoň „Modlitba znechuteného“

Trpezlivosť

V čase dovoleniek sa na parkovisku pri diaľnici stretli starý muž a pes v najlepších rokoch. „Hav“, povedal pes a oblizoval si odreniny. „Bolo to len. Skoro by ma bol prešiel ten nákladník.“

Vypadol som z otvoreného okna. Môj pán ma chcel podržať, ale omylom ma štuchol a už aj som letel z auta. Ale dobre to dopadlo, čoskoro sa po mňa vrátia.“

Starý muž vážne prikyvoval: „Dedko, povedali, sadni si sem na lavičku. A potom odišli. Majú ma radi, veď inak by ma neboli vzali so sebou na dovolenku.“

„Kto zvieratá vysadí, musí zaplatiť pokutu až do 10.000 mariék“, povedal pes potichu. „Ako je to s ľuďmi?“

Starý muž sa zamyslel: „O takom niečom som ešte nikdy nepočul. Nanajvýš dajú človeka do starobinca. Ale ja nemusím ísť do starobinca. Posedím si tu, kým sa po mňa vrátia.“

Pes položil hlavu na kolená starého muža: „Máš pravdu, prečo by sme sa znepokojovali? Ale nie je to ľahké, bezstarostne tu na nich čakať.“

Starý muž a pes tam sedeli a trpezlivo čakali, kým ich prídu odviezť. Okolo nich prechádzali nekonečné kolóny áut, veselí dovolenkári sa na nich usmievali. Len tí pravi sa viac nevrátili.

Magdaléna Richterová „Mozaika Radosti“

Lectio divina
Veľká viera

Mt 15,21-28

²¹Odtiaľ sa Ježiš pobral do okolia Týru a Sidóna. ²²Tu vyšla istá kanaánska žena z toho kraja a kričala: Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov! Moja dcéra je hrozne posadnutá démonom. ²³On jej však neodpovedal ani slovo. Jeho učeníci prišli a prosili ho: Zbav sa jej, lebo kričí za nami. ²⁴Odpovedal im: Som poslaný iba k ovciam, ktoré sa stratili z domu Izraela. ²⁵No ona prišla, klaňala sa mu a hovorila: Pane, pomôž mi! ²⁶On jej však povedal: Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám. ²⁷No ona povedala: Áno, Pane, veď aj šteňatá sa živia odrobinami, ktoré padajú zo stola ich pánov. ²⁸Vtedy jej Ježiš povedal: Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako si želáš! A v tú hodinu jej dcéra ozdravela.

Ďalšie čítania: h 56,1.6-7; Ž 67,2-3.5-6.8; Rim 11,13-15.29-32

ČÍTANIE:

Týrus a Sidon boli pohanské mestá na severe Galiley. Ježiš vedie svojich učeníkov práve do tejto pohanskej oblasti. Na základe tohto stretnutia možno usúdiť, že jeho cieľom nebolo ohlasovať tu evanjelium. Skôr sa asi chcel vzdialiť od žiadosti zástupu, aby mohol tráviť viac času so svojim Otcom a vyučovať svojich učeníkov.

Toto stretnutie so zúfalou matkou je jedinou vecou, ktorú sa dozvedáme o čase Ježišovho pobytu v týchto mestách. Nevieme nič ani o tejto žene, ale je jasné, že už musela počuť o Ježišovi a o tom, ako uzdravuje chorých a posadnutých zlým duchom. Oslovuje ho dokonca židovským mesiášskym titulom „Syn Dávidov“.

Na začiatku sa jej nedostane veľmi priaznivého prijatia. Najprv ju Ježiš celkom ignoruje, no ona sa nevzdáva. Môžeme si ľahko predstaviť ten rozruch, ktorý musela spôsobiť, veď učeníci dokonca prosili Ježiša, aby zasiahol. Ježiš jej povie, že jeho poslanie sa týka iba židovského národa. No ona sa neochvejne vrhne Ježišovi k nohám a volá o pomoc.

Ježiš ju skúša ďalej. V tých časoch Židia často urážlivo označovali pohanov ako psov. Žena reaguje duchaplné a s neobyčajnou vierou - dokonca aj domáce psy dostávajú odrobiny. Ježiš chváli jej veľkú vieru. Toto je jeden z dvoch prípadov v Matúšovom evanjeliu, kde Ježiš označuje niečiu vieru takýmto silným pojmom. Druhý raz sa to stalo v prípade stotníka v Mt 8,5-13. Matka dostane, o čo prosila, a jej dcéra je uzdravená.

MEDITÁCIA:

Táto žena verila v súvislosti s Ježišom v niekoľko dôležitých vecí. Ktoré sú to?

Čo sa z tohto úryvku môžeme naučiť o viere a vytrvalosti? Táto žena mala všetky dôvody na to, aby sa cítila urazená tým, čo jej Ježiš povedal, ale nedovolila, aby ju to pripravilo o niečo oveľa dôležitejšie. Môžeme sa z toho niečo naučiť? Prečítajte si Lk 11,1-13. Ako to obohacuje vaše porozumenie tohto úryvku?

Boh si vybral Izrael, aby bol jeho osobitným ľuďom, a sľúbil, že skrze neho budú požehnané národy. Ježiš tak prišiel najprv pripomenúť svojim rodákom Židom tento Boží prísľub, ktorý im bol daný. Čo nás to učí o Božej vernosti?

MODLITBA

„Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvorí sa vám. Veď každý, kto prosí, dostáva, kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klope, sa otvorí.“ (Mt 7,7-8)

Pomaly sa niekoľkokrát pomodlite Modlitbu Pána. Potom proste Ducha Svätého, aby vás viedol k tomu, za čo sa máte modliť osobitne.

KONTEMPLÁCIA

„Bez viery však nie je možné zapáčiť sa Bohu. Veď kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, čo ho hľadajú.“ (Hebr 11,6)

Uvažujte nad týmito slovami z Hebr 11,6. Ak by sa vás niekto spýtal, prečo veríte v Boha, aké dôvody by ste uviedli? Rozmýšľajte nad tým, akú úlohu zohráva viera vo vašom kresťanskom živote.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku